

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: Ukrajina
bytem XY

zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2021, čj. CPR-3586-3/ČJ-2021-930310-V238

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) ze dne 25. 3. 2021, čj. CPR-3586-3/ČJ-2021-930310-V238, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Police ČR,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 11. 2020, čj. KRPA-297257-14/ČJ-2020-000022-SV, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) v délce 18 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup žalobce na území členských států EU, byl stanoven podle § 118 odst. 1 citovaného zákona od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Doba k vycestování z území členských států EU byla žalobci stanovena dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Dále správní orgány shledaly, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 tohoto zákona.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobce v žalobě obecně namítl, že napadené rozhodnutí žalované je v rozporu s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a dále v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná neodstranila zjevnou nezákonnost a nepřiměřenost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tím zatížila své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Žalobce zejména nesouhlasí s tím, že by se dopustil nelegálního pobytu. Žalovaná naprosto nepochopitelně odkazovala na bezvízový styk žalobce, na který dle názoru žalované nemohl na území ČR pobývat. Žalobce však na území pobýval na základě víza typu „D“ vydaného XY republikou. Následně pobýval v ČR na základě opatření Ministerstva zdravotnictví do 16. 7. 2020. A od této doby pak žalobci platil bezvízový styk. Žalobce tak popřel, že by se dopustil nelegálního pobytu na území ČR. Dle žalobce tak přijaté řešení neodpovídá okolnostem řešeného případu.
4. Primárně tak žalobce namítl, že v jeho věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, jak je vyžadováno v § 3 správního řádu. K tomu přistupuje též povinnost správního orgánu podle § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu je povinnost ukládána. Žalovaná důkladně zjistila všechny skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale jaksi opomněla zjišťovat i skutečnosti v jeho prospěch. Takto nedostatečně zjištěný skutkový stav vedl pouze ke zmatečnosti celého rozhodnutí, správní orgán postupoval pouze na základě svých domněnek, zejména pokud jde o hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán tak ani nemohl přezkoumatelně a objektivním způsobem danou věc posoudit. Správní orgán nijak nezjistil, zda se žalobce vůbec vytýkaného protiprávního jednání dopustil. Správní orgán hodnotil důkazy selektivně, při tom hrubě podcenil, či dokonce ignoroval důkazy a skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce.
5. Pokud jde o samotnou nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, kdy tato jeho práva jsou chráněna čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) sp. zn. 5 As 102/2013, a sp. zn. 3 Azs 240/2014, uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s uvedenými ustanoveními Listiny a Úmluvy. Správní orgán přitom dle žalobce nemá podklad pro své závěry o neexistenci nepřiměřeného zásahu do rodinného a

soukromého života žalobce, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti, jak vyžaduje zmiňovaný čl. 8 Úmluvy.

6. S touto námitkou se navíc žalovaná vůbec nevypořádala, proto v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.
7. Žalobce též namítl délku uloženého správního vyhoštění. Délka 18 měsíců je dle názoru žalobce jednoznačně nepřiměřená, neboť žalobce se dopustil prvního protiprávního jednání, nezákonné jednání trvalo velice krátkou dobu a žalobce se správním orgánem spolupracoval. Přitom dle zástupce žalobce je v obdobných případech ukládáno správní vyhoštění v délce 6 měsíců. Proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za zjevný exces z ustálené praxe správních orgánů.
8. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se shodují s námitkami odvolacími a navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná setrvala na závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, kdy protiprávní jednání je doloženo spisovým materiálem a řádně odůvodněno. Žalovaná neshledala ani své pochybení, pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K projednání věci nařídil soud ústní jednání na den 7. 6. 2021, neboť žalobce nesouhlasil s projednáním věci bez jednání. Žalovaná zaslala soudu dne 28. 5. 2021 omluvu z jednání, neboť v tento den nebylo možné zajistit účast příslušného pracovníka na jednání, přičemž plně odkázala na své písemné stanovisko k věci. Žalobce, ani jeho zástupce se na jednání bez řádné a včasné omluvy nedostavili. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s., *[n]eúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50*. Soud však neshledal existenci důležitých důvodů ve smyslu § 50 s. ř. s., pro které by muselo být jednání odročeno; soud ověřil, že předvolání k jednání bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 27. 5. 2021, tedy s dostatečným předstihem, a to i po zohlednění výjimky z pravidla dodržení minimálně 10-denní lhůty k přípravě na jednání podle § 49 odst. 1 s. ř. s. Soud dále v rámci ústního jednání neprováděl žádné dokazování nad rámec obsahu předložených spisů a žalobce ani žádné návrhy jiných důkazů v žalobě v tomto smyslu nenavrhoval. Proto soud postupoval v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. a ve věci rozhodl tímto rozsudkem.
11. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro danou věc soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn*.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19. 11. 2020 byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie u vstupu do XY na ul. XY po ohlášení rvačky dvou cizinců. Žalobce nejdříve hlídce nepředložil žádný doklad totožnosti, poté, co byl eskortován na služebnu, mu pak přinesl jeho cestovní doklad jiný cizinec. Svou totožnost žalobce prokázal biometrickým cestovním dokladem. Správní orgán poté z kontroly cestovního dokladu žalobce zjistil, že se v něm nachází jako poslední otisk vstupního razítka (XY) ze dne 20. 1. 2020, přičemž žádné následné výstupní razítko již otištěno nebylo a cestovní doklad neobsahoval ani žádné vízum nebo povolení k pobytu. Tímto vzniklo u žalobce podezření o neoprávněnosti jeho pobytu na území ČR.
17. Dne 20. 11. 2020 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění (viz oznámení čj. KRPA-297257-10/ČJ-2020-000022-SV) podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve stejný den provedl správní orgán I. stupně s žalobcem výslech za účasti ustanoveného tlumočníka, o kterém pořídil protokol čj. KRPA-297257-12/ČJ-2020-000022-SV. Z tohoto výslechu vyplynulo, že žalobce přicestoval do ČR mikrobusem přes XY přímo do XY, od té doby z ČR nevycestoval. Přicestoval na polské vízum jako turista. Uvedl, že na uvedené vízum mohl zde pobývat maximálně půl roku, nevycestoval, protože byla karanténa a poté neměl peníze na cestu. Do ČR přicestoval za prací a chtěl zde setrvat do konce roku 2020. Pracuje zde občas brigádně na stavbách. Peníze má z brigád, finanční prostředky na pobyt i na vycestování má. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Bydlí v XY na ubytovně, adresu si nepamatuje, smlouvu o ubytování nemá, nájemné platí 4.500 Kč měsíčně.
18. Je svobodný a má tři děti. Přítelkyně s dětmi žije v zemi původu žalobce. Je s nimi v denním kontaktu. V ČR nevlastní žádný majetek, ve vlasti má rodinný dům. V ČR nemá žádné sportovní, politické, kulturní či společenské vazby. Nemá v ČR žádnou osobu, vůči níž má vyživovací povinnost, ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, ani s občanem EU. V ČR nikoho nemá, ve vlasti má přítelkyni, děti, rodiče a sourozence. Skončení jeho pobytu v ČR nebude zásahem do rodinného či soukromého života ani pro žádnou osobu zde žijící. V případě vyhoštění se má kam vrátit a vycestuje dobrovolně.
19. Zdravotní pojištění v ČR nemá. Je zdravý a s ničím se neléčí, alergie nemá, drogy neužívá, test na COVID-19 nepodstoupil, příznaky nemá. Není mu známá žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z ČR, ve vlasti se má kam vrátit, trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení či trest mu tam nehrozí. Všem otázkám rozuměl, nepožaduje žádné změny ani doplnění protokolu o výslechu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

20. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 20. 11. 2020 seznámen s podklady pro rozhodnutí (čj. KRPA-297257-13/ČJ-2020-000022-SV) a žádných změn nebo doplnění nežádal.
21. Ve správním spisu je dále založena kopie stránky z cestovního dokladu žalobce s vylepeným vízem uděleným XY republikou s dobou platnosti od 25. 6. 2019 do 3. 5. 2020, s dobou pobytu v délce 180 dnů.
22. Poté správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 18 měsíců (ze dne 20. 11. 2020, čj. KRPA-297257-14/ČJ-2020-000022-SV), které žalobce napadl odvoláním.
23. O podaném odvolání rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítla. Vycházela zejména z oznámení o zahájení správního řízení, protokolu o výsledku žalobce, kompletního spisového materiálu vedeného správním orgánem I. stupně a z výsledků lustrace v příslušných informačních systémech Policie ČR.
24. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
25. Žalobce namítl, že v jeho věci správní orgán I. stupně (1a) nezjistil skutečný stav věci, jak vyžaduje § 3 správního řádu; (1b) opomněl zjišťovat i skutečnosti ve prospěch žalobce; dále žalobce namítl (3) nepřiměřenost délky uloženého opatření, a dále (4) nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
26. Žalobce namítal, že v jeho věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nebylo provedeno alespoň minimální dokazování, či že nebyly zjišťovány skutečnosti ve prospěch žalobce. **(námitky 1a a 1b).**
27. Soud se s těmito značně obecně formulovanými námitkami nemohl ztotožnit. Ve správním spisu je jednoznačně doloženo, že pobyt žalobce na území ČR byl v době od 25. 12. 2020 do 15. 1. 2021 nelegální (tj. od konce platnosti bezvízového pobytu žalobce do přivolání hlídky policie), a to na základě listinných důkazů, s kterými byl seznámen a mohl se k nim vyjádřit. Žalobce tyto skutečnosti nijak nepopíral, naopak, v průběhu svého výsledku uvedl, že věděl, že zde může pobývat maximálně půl roku, ale chtěl zde zůstat do konce roku 2020. Skutkový stav věci tak byl zjištěn zcela bezpečně a bez jakýchkoliv pochybností; žalobce ostatně v žalobě ani netvrdil, v čem je zjištěný skutkový stav nedostatečný.
28. K námitce, že nebyly zjišťovány též skutečnosti ve prospěch žalobce, soud předně uvádí, že ani sám žalobce neuvedl, a to ani v řízení před soudem, kteréžto skutečnosti v jeho prospěch, jimiž se měly správní orgány zabývat, to měly být. Správní orgány přitom vyšly ze skutečností, které se podařilo zjistit na základě vlastní výpovědi žalobce v rámci jeho výsledku, a dále, na základě skutečností zjištěných z příslušných evidencí a cizineckých databází. Správní orgán I. stupně přitom konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla být posouzena v jeho prospěch. Pokud mezi těmito zjištěními objektivně převažovala zjištění v neprospěch žalobce, a žalobce žádné relevantní skutečnosti ve svůj prospěch neuvedl, nemohlo jít o pochybení správního orgánu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně je přitom zjevné, že správní orgány zohlednily i skutečnosti ve prospěch žalobce, a to konkrétně, že v případě žalobce šlo o první porušení právních předpisů, a že se správním orgánem spolupracoval. Tvrzení, že žalobce neměl dostatek peněz na vycestování, správní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

orgán I. stupně vyhodnotil jako účelové, neboť bylo zjištěno, že žalobce na území brigádně ČR pracoval, aniž by k tomu byl oprávněn, a tudíž musel mít dostatek peněz. Správní orgány dále nemohly přehlédnout skutečnost, že žalobce se do této situace dostal vlastním přičiněním, byl si plně vědom, jak dlouho může na území oprávněně pobývat, a neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Všechny tyto skutečnosti byly poté zohledněny ve stanovení délky správního vyhoštění. Tyto námitky tak nejsou důvodné.

29. Pokud žalobce namítal, že správní orgány vůbec nezjišťovaly, zda se na území ČR nacházel oprávněně a upozornil přitom na své polské vízum, soud k tomu uvádí, že tato námitka je nepravdivá. Správní orgán I. stupně se otázkou vymezení doby neoprávněného pobytu žalobce podrobně zabýval na str. 2 a 3 svého rozhodnutí. V něm uvedl, že po přepočítání doby oprávněného pobytu žalobce na tzv. bezvízový styk, který činí nejdéle 3 měsíce po prvním vstupu na území společenství států EU, bylo zjištěno, že žalobce mohl na polské vízum v ČR oprávněně pobývat od 20. 1. 2020 do 20. 4. 2020, dále mohl žalobce na 90-denní bezvízový styk (biometrický cestovní doklad) pobývat do 19. 7. 2020, tudíž od 20. 7. 2020 do 29. 11. 2020, resp. 19. 11. 2020 (*správní orgán I. stupně se zřejmě dopustil chyby v psaní, neboť správně má být do 19. 11. 2020, což ostatně vyplývá i z dalších částí jeho rozhodnutí, jakož i ze správního spisu – pozn. soudu*), pobýval žalobce na území v rozporu s právními předpisy a dopustil se tak naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
30. Žalovaná k délce vymezení nelegálnosti pobytu žalobce na území ČR tuto argumentaci správního orgánu I. stupně korigovala na str. 4 napadeného rozhodnutí. Uvedla, že ode dne 20. 1. 2020 počal žalobce čerpat dobu 90 dnů dle čl. 4 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. listopadu 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (kodifikované znění; *Úř. věst. L 303, 28. 11. 2018, s. 39-58*), a po vyčerpání této doby již nebyl žalobce oprávněn na území ČR pobývat na základě bezvízového styku, a dále k tomu uvedla: „*Jiná situace by, dle názoru odvolacího orgánu, nastala, pokud by byl účastník řízení držitelem povolení k pobytu vydaným Českou republikou. V takovém případě by pak bylo možné po vyčerpání doby povoleného povolením k pobytu čerpat 90 dní v rámci bezvízového styku.*“ S ohledem na uvedené žalovaná uzavřela, že žalobce byl oprávněn v ČR pobývat 90 dnů ode dne jeho vstupu do ČR, tj. od 20. 1. 2020 do 20. 4. 2020. Protože však doba skončení oprávněnosti pobytu žalobce připadla na dobu vyhlášeného nouzového stavu (od 12. 3. 2020 do 16. 7. 2020), vztahovala se na žalobce jakási „toleranční“ doba pro setrvání cizinců na území ČR stanovená na 60 dnů z důvodu zmírnění dopadů opatření přijatých v souvislosti s vyhlášeným nouzovým stavem, tj. do 16. 7. 2020. Od 17. 7. 2020 tak žalobce na území ČR pobýval již neoprávněně, nelegálního pobytu se tak dopustil od 17. 7. 2020 do 19. 11. 2020.
31. S uvedeným vymezením doby nelegálního pobytu žalobce po korekci žalovanou se ztotožňuje i soud a odkazuje na něj. Soud v této souvislosti dále upozorňuje na zásadu jednoty správního řízení, dle které z pohledu soudního přezkumu rozhodnutí vydaných správními orgány představuje správní řízení v prvním stupni a odvolací řízení jeden celek (k tomu lze namátkou odkázat např. na rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000-39, č. 5/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012-47, ale i na mnohé další). Odvolací orgán tedy může v rámci svého řízení a rozhodnutí napravit případné drobné nedostatky v řízení či v rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

32. Žalobce sice disponoval XY vízem typu D na dobu pobytu 180 dnů, ale toto vízum se vztahovalo pouze na XY republiku a k bezvízovému pobytu v jiných státech schengenského prostoru žalobce opravňovalo pouze v délce 90 dnů. Pokud tedy žalobce do ČR vstoupil dne 20. 1. 2020, oprávněnost jeho pobytu v ČR skončila dnem 20. 4. 2020. Jak již žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, konec oprávněnosti pobytu žalobce připadl na dobu vyhlášeného nouzového stavu, a tak byl následný nezákonný pobyt žalobce na území ČR beztrestně tolerován až do skončení toleranční lhůty 60 dnů, tj. do 16. 7. 2020. Po této době, vzhledem k tomu, že žalobce území ČR neopustil, ale setrval na něm od doby jeho vstupu dne 20. 1. 2020, byl již pobyt žalobce na území ČR neoprávněný a vyžadoval tak legalizaci formou některého z možných povolení k pobytu. Žalobce však žádným takovým povolením v době kontroly hlídkou cizinecké policie nedisponoval, a ani neměl o takové povolení k pobytu podanou žádost. V tomto ohledu má tedy soud jednoznačně za prokázané, že pobyt žalobce na území ČR v době od 17. 7. 2020 do 19. 11. 2020 (tj. od skončení toleranční doby po ukončení nouzového stavu, do jeho zadržení hlídkou cizinecké policie) byl neoprávněný.
33. Žalobce dále namítl nepřiměřenost délky uloženého opatření (**námítka 3**).
34. Správní orgán I. stupně se přiměřeností délky uloženého správního vyhoštění zabýval především na str. 5 svého rozhodnutí. Pro podrobné odůvodnění soud přiměřeně odkazuje na bod 27. tohoto rozsudku.
35. Žalovaná se totožnou otázkou zabývala na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaná neshledala důvod ke změně délky uloženého správního vyhoštění, a to ani po korekci vymezení délky nelegálního pobytu (viz výše bod 29.). K tomu uvedla, že doba správního vyhoštění byla stanovena plně v souladu se zákonem. V případě žalobce šlo o vědomý neoprávněný pobyt, kdy neučinil žádných kroků k legalizaci, přestože k tomu měl dostatečný prostor. Délka uloženého správního vyhoštění přitom nevybočuje ze stávající správní praxe v obdobných případech. Upozornila též na horní hranici možného zákonného rozmezí, přičemž správní vyhoštění bylo uloženo při spodní hranici tohoto rozmezí. Přes zjištěné polehčující okolnosti (první porušení, spolupráce žalobce) nebylo dle názoru žalované možné řešit věc žalobce mírnější formou, než ke které přistoupil správní orgán I. stupně. Žalovaná dále zdůraznila nelegální výkon výdělečné činnosti žalobce.
36. Takto formulované závěry a důvody lze považovat za zcela přezkoumatelné a dostatečné; vyplývá z nich, které skutečnosti správní orgány v souvislosti s přiměřeností délky správního vyhoštění hodnotily, a jaké závěry z takového hodnocení dovodily. Nelze proto ani mluvit o nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozhodnutí žalované, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
37. Soud dále konstatuje, že otázka délky uloženého správního vyhoštění podléhá správnímu uvážení správního orgánu, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
38. Soud v souvislosti s touto námitkou ovšem neshledal překročení nebo zneužití mezí správního uvážení správními orgány. Správní vyhoštění v délce jednoho roku bylo uloženo při spodní hranici zákonného rozmezí, které umožňuje maximální délku stanovit až na 5

let. Správní orgány zohlednily několik skutečností ve prospěch žalobce, což rovněž přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svých rozhodnutí i vyjádřily. Jako polehčující okolnosti v případě žalobce shledaly, že v jeho případě se jednalo o první porušení právních předpisů v ČR, a dále, že se správními orgány spolupracoval. Zákaz pobytu v ČR mu tak byl stanoven na spodní hranici možné délky do 5 let. Přítěžujícími pak žalobci byly skutečnost, že se v ČR neoprávněně zdržoval zcela vědomě, a dále, že zde pracoval, aniž by se jakkoliv pokusil o vyřízení příslušných oprávnění.

39. Dále soud uvádí, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby). Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce – navíc zcela obecným – o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění.
40. Na uvedené posouzení pak lze navázat posouzením **námítky 4**, spočívající v tvrzení, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života.
41. Ani s touto námitkou se ovšem soud neztotožnil. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 a § 174a), přezkoumatelným způsobem zabývaly.
42. Správní orgán I. stupně se této otázce věnoval na str. 4 a 5 svého rozhodnutí a posoudil přiměřenost dopadů s ohledem na žalobcem tvrzené rodinné vazby na území ČR, resp. ve vlasti. Žalobce na území ČR nemá žádné rodinné vazby, *a toto netvrdil ani v řízení před soudem – pozn. soudu*, správní orgán I. stupně k tomu dále uvedl, že žalobce je svobodný, veškerou rodinu (přítelkyni dětí, rodiče a sourozence) má ve vlasti, a je s nimi v denním kontaktu. Žalobce přitom není rodinným příslušníkem občana EU ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, v ČR nemá vytvořeny tak silné soukromé a rodinné vazby, na jejichž základě by nebylo možné uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zjištěných skutečností nevyplynuly žádné, které by bránily vycestování žalobce, přičemž žalobce sám uvedl, že vycestuje dobrovolně. Pokud žalobce tvrdil, že z území ČR nevycestoval pouze kvůli nedostatku peněz a kvůli COVID-19, správní orgán I. stupně vyhodnotil toto jeho tvrzení jako účelové, neboť z vlastních vyjádření žalobce vyplynulo, že žádné kroky k vycestovávání neučinil, naopak, měl v úmyslu zde zůstat i dál do konce roku 2020. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude způsobovat nepřiměřený zásah do žalobcova rodinného a soukromého života, ani nebude představovat porušení jeho osobních práv. Správní orgán dále zohlednil též možnosti zpětné integrace žalobce ve vlasti, kdy dosavadní život v ČR žalobci neznemožňuje ani nekomplikuje návrat do jeho vlasti. Žalobce se tak vrátí do prostředí mu důvěrně známém, v němž má všechny své rodinné vazby.

43. Po posouzení kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců dále konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze protiprávního jednání přiměřené. Po celou délku jeho pobytu se žalobce nezapojoval do veřejného dění, k domovské vlasti má stále blízko, bydlí tam všichni jeho rodinní příslušníci. Dále správní orgán I. stupně zohlednil též věk žalobce, kdy shledal, že žalobce je svéprávnou osobou, a dále zdravotní stav, kdy se cítí zdravý a s ničím se neléčí, příznaky COVID-19 neměl. Odkázal též na své závěry ohledně povahy a pevnosti jeho rodinných vztahů v předchozích částech rozhodnutí. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že v ČR nežil rodinným životem, naopak v zemi původu žil po většinu svého života a má tam značné vazby, přičemž neexistuje žádná nepřekonatelná překážka k rodinnému a soukromému životu ve vlasti. Žalobce také uvedl, že vycestuje dobrovolně. Nebyly ani zjištěny žádné společenské či kulturní vazby, na základě kterých by se daly dané vazby posuzovat. Vycestování žalobce je přitom možné, neboť pochází z bezpečné zemi původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 v účinném znění, a ani on sám neuvedl žádnou překážku k vycestování; ve vlasti mu nehrozí žádná újma. Správní orgán I. stupně tak konstatoval, že neshledal nepřiměřený dopad do žalobcova soukromého a rodinného života.
44. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgán I. stupně posuzoval uvedená kritéria ve vztahu k situaci žalobce. Nebyl přitom povinen přesně do detailu vyjmenovat všechny podrobnosti ohledně pobytu a života žalobce v ČR, které již uvedl na jiných místech svého rozhodnutí, ani se podrobně zabývat všemi jednotlivými kritérii v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména v situaci, kdy žalobce ani žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34).
45. Žalovaná posuzovala přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Se závěry správního orgánu I. stupně se plně ztotožnila a dodala, že přiměřenost napadeného rozhodnutí byla posouzena dostatečně. Žalovaná zdůraznila, že z vlastního výsledku žalobce vyplynulo, že měl v úmyslu v ČR pobývat do konce roku 2020, a to čistě z ekonomických důvodů. Dále uvedla, že pokud by neproběhla pobytová kontrola dne 19. 11. 2020, neoprávněný pobyt žalobce v ČR by i nadále trval. Posouzením protiprávního jednání na jedné straně a případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce na straně druhé, lze dle žalované dospět k závěru, že přijetí opatření formou správního vyhoštění je adekvátním opatřením. Závažnost a délka vědomého protiprávního jednání přitom odůvodňuje uložení vyhoštění v délce 18 měsíců. Žalovaná dále odkázala na kritéria k čl. 8 Úmluvy formulované judikaturou ESLP, která je potřeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi, čemuž správní orgán I. stupně dostál. V daném případě tak převážil veřejný zájem na dodržování právních norem ČR nad zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, který nebude nepřiměřený. Žalovaná rovněž připustila, že pobytová agenda se může cizincům v době pandemie onemocnění COVID-19 jevit nepřehledná, avšak současně upozornila, že Ministerstvo vnitra ČR a ministerstvo zdravotnictví ČR na svých internetových stránkách průběžně zveřejňují zásadní informace pro cizince pobývající v ČR, a žalobce se nemůže odvolávat na nepřehlednost pobytové situace, aniž by učinil jakékoliv kroky k získání potřebných informací. Na str. 7 pak žalovaná dále uvedla, že žalobce ani neuvedl, v čem konkrétně správní orgán I. stupně pochybil, kterými skutečnostmi ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců se nezabýval, a porušení tohoto ustanovení namítal toliko obecně.

46. I v tomto případě soud konstatuje, že správní orgány formulovaly své závěry přezkoumatelným způsobem a jednoznačně z nich vyplývá které skutečnosti a jakým způsobem je hodnotily. Soud se závěry správních orgánů ztotožňuje a odkazuje na ně. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců soud musí především zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a přezkoumatelným způsobem odůvodněny, a z výpovědi žalobce, ani z jiných indicíí zjištěných v průběhu správního řízení nevyplynulo, že by soukromý a rodinný život žalobce mohl být napadeným rozhodnutím nepřiměřeně zasažen. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že pro vydání napadeného rozhodnutí byly splněny zákonné podmínky, neboť žalobce se nacházel na území ČR neoprávněně.
47. Pokud žalobce v této námitce zcela obecně argumentoval dále odkazem, resp. citací pasáže rozsudku NSS ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35, č. 3330/2016 Sb. NSS, musí soud předně konstatovat, že závěry v něm učiněné nejsou nijak v rozporu s názorem vysloveným zdejším soudem, ani závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí. Podle tohoto rozsudku NSS posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu. Tímto způsobem k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce správní orgány i přistupovaly, tj. nejdříve interpretovaly neurčitý právní pojem ve světle individuálních okolností případu žalobce, a poté jej na věc žalobce aplikovaly. Ze samotné žalobcem uvedené citace konkrétní pasáže odkazovaného rozsudku NSS pak je již jen na první pohled zřejmé, že odkazovaná věc na případ žalobce nelze aplikovat, a to zejména s ohledem na zcela odlišné skutkové okolnosti obou případů. V podrobnostech pak soud odkazuje na odůvodnění žalobcem odkazovaného rozsudku NSS, které soud s ohledem na obecnost formulované námitky, a dále s ohledem na závěry soudu vyslovené výše k otázce nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, nepovažoval za nezbytné zde nijak blíže konkretizovat.
48. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí o vyhoštění potvrzené napadeným rozhodnutím bylo vydáno v souladu se zákonem a přezkoumatelným způsobem odůvodněno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

49. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 7. června 2021

Mgr. Darina Michorová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.